

РЕШЕНИЕ

№ 1864

гр. София, 16.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **10293** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.3 Административнопроцесуалния кодекс вр. с чл. ал.1, т.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба, предявена от „Солар Груп Системс“ ЕООД срещу Комисията за енергийно и водно регулиране .Ищецът претендира обезщетение за пропуснати ползи в размер на 615 514,17 лева, както и 25167,64 лв. лихви за забава за периода 1.7.2024 г. -16.10.2024 г.

Пропуснатите ползи се претендират за периода от 1.7.2023 г. до 30.6.2024 г., като разлика между реално постигнатата от ищеца продажна цена на електроенергия и определената от КЕВР прогнозна пазарна цена за производители на електрическа енергия, произведена от слънчева енергия, определена с решение № Ц-13/30.06.2023г. на КЕВР, вследствие от нарушаване правото на Европейския съюз (ЕС) – чл.4, параграф 3 и чл.6, параграф 1 и 2 на Директива 2018/2001 на европейския парламент и на Съвета за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници.

В условията на евентуалност, предявява иск по чл. 1, ал.1 АПК за обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи за регулаторния период 01.07.2023г.- 30.06.2024г. в размер на 615 514,17 лева лв. представляваща разликата между реално постигнатата от ищеца продажна цена на електроенергия и определената от КЕВР прогнозна пазарна цена за производители на електрическа енергия, произведена от слънчева енергия, определена с решение № Ц-13/30.06.2023г. на КЕВР, следствие на незаконосъобразно бездействие на КЕВР - неиздаване на

дължим акт по чл. 31б, ал.2 от ЗЕ, ведно със законната лихва за забава, считано от 01.07.2024г. до окончателното изплащане на сумата.

Представя писмени бележки, видно от които поддържа вече изложеното в исковата молба – твърди, че е налице достатъчно съществено нарушение на правото на СЕС, в резултат на което са претърпени вреди. Следвало е да се приложи преференциалната цена от 485,60 лв./МВтч. Без ДДС, при която би се получило реални приходи, представляващи разлика между приходите от продадените количества енергия и получените от Фонд СЕС премии за същия период. Към 31.12.2023 г. КЕВР е следвало да издаде решение, с което да определи прогнозна пазарна цена когато е налице съществена разлика между първоначално определената средна прогнозна цена и постигната такава. При промяна на средната прогнозна цена за втората част на регулаторния период, тя е следвало да бъде такава, че максимално да се приближи до действителната пазарна цена през целия регулаторен период и по този начин да се постигне претендирана справедлива компенсация, която да се приближи до гарантираната преференциална цена за целия период.

Ответникът Комисията за енергийно и водно регулиране изразява становище за недопустимост. Твърди, че съобразно чл. 4, пар. 3 и чл. 6, пар. 1 и 2 от Директива 2018/2001, в чл. 21, ал. 1, т. 8б и чл. 31б от Закона за енергетиката е предвиден режим, съобразно който КЕВР определя ежегодно, в срок до 30 юни, премии за ел.енергия от възобновяеми източници, произведена от централи с обща инсталирана мощност до 500 kW и може да изменя определените премии не повече от веднъж на 6 м. и при определени условия. Т.е. твърди, че целите на директивата са постигнати в национален план от една страна с това, че са определени премии и от друга – че те могат да се изменят на 6 м. Липсва правна възможност ищецът да се позовава на директния ефект на тази директива, тъй като тя е транспонирана в националното законодателство. По основателността твърди, че може да се предявява иск по чл. 2в ЗОДОВ само когато се твърди достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, каквото не е налице, както и да се предоставят права на частно-правни субекти, каквото също не е налице. Същевременно, в директивата е предоставена възможност на държавите членки да избират между променливи и фиксирани премии, без значение какви, стига да бъде постигнат поставения резултат. Не е налице такова явно и значително неспазване на правото на ЕС, на границите, които са наложени на нейната свобода на преценка. Не е нарушен и принципът на оправдани правни очаквания.

Твърди, че не е налице незаконосъобразно бездействие, тъй като няма задължението да действа при условията на обвързана компетентност – такова би било при наличие на нормативно задължение за произнасяне с волеизявление, с конкретни параметри. Същевременно, твърди, че решението на КЕВР дали да измени приетите цени е изцяло предоставено на неговата оперативна самостоятелност, като не е налице задължение да действа в рамките на всеки 6-м. период. Преценката дали е налице съществено изменение също е предоставена на оперативната самостоятелност на КЕВР. КЕВР следва да спазва и принципът на съразмерност, като съобрази и интересите на крайните потребители, като осигурява баланс между тях и производителите.

Ако се приеме, че е приложим чл. 31б, ал. 2 ЗЕ следва да се има предвид, че той е влязъл в сила на 13.10.2023 г., поради което Комисията, за претендирания период не може да изследва цени преди тази дата.

Същевременно, на 30.6.2024 г., Комисията е приела решение № Ц-15, с които е приела нови

премии, със същия ефект, както и когато би имало изменени на премиите. Евентуално би могло да претендира за по-кратък период.

Оспорва и изчисленията на ищеца за размера на вредите. Твърди, че механизмът на компенсиране изключва абсолютно точно съответствие между премии и преференциални цени. Налице са предпоставки за недовзет/надвзет приход, което не зависи от волята на регулатора. Следва да се приложи Методиката за определяне на премиите.

Представя писмени бележки, в които поддържа вече изложеното. Твърди, че не е налице незаконосъобразно бездействие. Решението на КЕВР дали да постанови такова е изцяло в рамките на оперативната му самостоятелност. Нормата на чл. 31б, ал. 2 ЗЕ е диспозитивна, а не императивна. Не е налице неправилно транспониране на директива 2018/2001 на ЕС. Не е налице съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена на базов товар за съответния период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от регулаторния/ценови период, съобразно §16а ДР на НРЦЕЕ, предвиждащ изискването за 15%, а в процесния случай е налице такова до 14,6 %. Не са налице предпоставките на чл. 2в ЗОДОВ – не е налице съществено нарушение на правото на ЕС. Не са налице пропуснати ползи. На 30.6.2024 г. Комисията е определила нови преференциални цени.

Представителят на СГП счита, че исковете са неоснователни и недоказани. Не се доказва конкретни вреди и причинно-следствена връзка.

Административен съд - София град, като съобрази доводите и исканията на страните, намира следното от фактическа страна:

Ищецът притежава фотоволтаична електрическа централа, с инсталирана мощност от 5 MW, находяща се в [населено място], общ. С., м. „Среден път“.

Произвежданата от дружеството електрическа енергия се изкупува по преференциална цена 485,60 лв./МВтч, съгласно договор № 566, сключен с „ЕВН България Електроснабдяване“ ЕАД от 28.06.2012 г. за срок от 20 години:

Договор за компенсиране с премии № ВЕИ-8 от 31.10.2018 г. е сключен с Фонд Сигурност на електроенергийната система в сила от 08.5.2018 г. до 12.06.2032 г.

С Решение № Ц-13/30.06.2023 г. поправено за явни фактически грешки с Решение №ФГ-3 от 25.10.2023г. на КЕВР Комисията е определила премии за производителите за периода от 1.7.2023 г. до 30.6.2024 г., като разлика между приложимата преференциална цена - 485,60 лв./МВтч и прогнозната пазарна цена за съответната група - в случая 250,27 лв./МВтч.

С Решение № Ц-15 от 30.06.2024г. на КЕВР е направено изменение на премиите по чл. 31б, ал.2 ЗЕ.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна съдът следното:

Исковите са допустими по следните съображения:

Съгласно чл.1, ал.1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.

Съдът намира, че предявените иски са допустими, като предявени от лице, претендиращо имуществени вреди в резултат на твърдяно незаконосъобразно бездействие на ответника.

Съдът счита за неоснователни възраженията, направени от ответника, че искът е недопустим, като твърди, че ищецът не може да се позовава на Директива 2018/2001, тъй като частноправните субекти черпят права от въведените в националния правен ред законодателни мерки. Въпросът е по основателността на исковите.

Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е КЕВР, която съгласно чл. 10, ал. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ е юридическо лице. Съгласно т. 2 от ТП № 2/2014 от 19.05.2015 г. на ОС на Гражданската колегия на ВКС и Първа и Втора колегии на ВАС, разграничителният критерий за приложимия правен ред (ЗОДОВ или чл. 45-49 от ЗЗД) при претенции за вреди от дейност на органи, които не са част от изпълнителната власт /съгласно чл.10 ал.3 от ЗЕ при осъществяване на своите правомощия КЕВР е независима от изпълнителната власт/, е основният характер на дейността на органа, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите. Когато вредите са причинени при или по повод изпълнение на административна дейност, компетентни са административните съдилища. КЕВР е натоварена с изключителна компетентност да регулира дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията съгласно чл.10 ал.1 ЗЕ.

Съгласно чл. 203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно препращащата норма на чл. 203, ал. 2 от АПК при празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ.

По основателността на исковите.

Ищецът е поискал, като съдът е допуснал за разглеждане, иск за присъждане на вреди от бездействие на КЕВР, в който се твърди достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС. В исковата молба се сочи, че е нарушена директива 2018/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. Твърди, че съгласно чл. 4, пар. 3 от Директивата, схемите следва да бъдат конструирани така, че да осигурят максималното интегриране на ел.енергия от възобновяеми източници в енергийния пазар. Подпомагането трябва да се представи под формата на премии, така че производителите на ВЕИ да могат да адаптират своята дейност към пазарните условия. Това е пряко нарушение на чл. 4, пар. 3 от директивата и води до пропуснати ползи. В случая с КЕВР липсата на актуализиране на премиите твърди, че води до фактическо намаление на подпомагането. Цитира чл. 6, пар. 1 и 2, които допълнително задължават държавите членки да гарантират, че равнището на подпомагане на производителите на ВЕИ на се намалява по начин, че да застраши икономическата жизнеспособност на проектите.

Директивите са част от вторичното законодателство на ЕС. Следователно, те се приемат от институциите на ЕС в съответствие с договорите. След като се приемат на равнище ЕС, след това те се транспонират от държавите — членки на ЕС, така че да станат част от законодателството им. Член 288 от Договора за функционирането на Европейския съюз гласи, че директивата е обвързваща по отношение на резултата, който трябва да се постигне, в държавите членки, до които е адресирана (една, няколко или всички), като същевременно оставя на националните органи правото на избор на формата и методите за постигане на резултата. Директивата е различна от регламента или решението, защото за разлика от регламента, който се прилага директно във вътрешното законодателство на държавите членки веднага след влизането му в сила, директивата не се прилага пряко в държавите членки, тя първо трябва да се транспонира в националното законодателство, преди да се приложи във всяка държава членка; за разлика от решението, директивата има общо приложение. За да породи действие дадена директива на национално равнище, държавите членки трябва да приемат закон, с който да я транспонират. С тази национална мярка трябва да се постигнат целите, определени от директивата. Националните органи трябва да съобщат тези мерки на Европейската комисия. По принцип директивата поражда действие само когато се транспонира.

Въпреки това, Съдът счита, че директива, която не е транспонирана, може да произведе някои преки въздействия, когато: транспонирането в националното законодателство не е извършено или е направено неправилно; разпоредбите на директивата са безусловни и достатъчно ясни и точни; разпоредбите на директивата дават права на физически лица. Когато тези условия са изпълнени, физическите лица могат да се позоват на директивата срещу държава членка в националните съдилища. Въпреки това, дадено лице не може да разчита на предявяване на иск срещу друго лице по отношение на прякото действие на директива, ако тя не е транспонирана (Решението по дело C-41/74 Y. van D. срещу Н. О. е пример за вертикално пряко въздействие*, а Решението по дело C-152/84 M. H. M. срещу S. and S.-W. H. A. H. A. (T.) е пример за липса на хоризонтално пряко въздействие*). Съдът също така дава възможност, при определени условия, физически лица да получат обезщетение от държавата за директиви, чието транспониране е лошо или забавено (например Решението по дело C-6/90 F.).

В процесния случай не са налице такива хипотези. Цитираната по-горе норма на § 4, т. 3 на директива 2018/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. предвижда следното изискване: 3. Схемите за подпомагане за електрическа енергия от възобновяеми източници трябва да бъде устроено по такъв начин, че да увеличи до максимум интегрирането на електрическата енергия от възобновяеми източници в електроенергийния пазар и да се гарантира, че производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници реагират на ценови сигнали на пазара и максимизират своите пазарни приходи.

Разпоредбата на чл. 6, параграф 1 и 2 на Директива 2018/2001, на които ищецът основава своя иск предвижда следното: " Член 6 Стабилност на финансовото подпомагане Без да се засягат адаптациите, необходими за съобразяване с членове 107 и 108 ДФЕС, държавите членки гарантират, че равнището на подпомагане и съответните условия, свързани с подпомагането, предоставено на проекти за енергия от възобновяеми източници, не се преразглеждат по начин, който да оказва отрицателно въздействие върху предоставените по това подпомагане права и да подкопава икономическата жизнеспособност на подпомаганите проекти, Държавите членки могат да коригират равнището на подпомагане съобразно обективни критерии, стига тези критерии да

са установени в първоначалното съставяне на схемата за подпомагане. "

Видно от цитираните разпоредби, задължението на държавите-членки е от една страна, да се гарантира, че производителите на електрическа енергия ще реагират на ценовите сигнали на пазара и максимизират своите пазарни приходи; от друга страна коригирането да става на база установени обективни критерии, които не се преразглеждат по начин, оказващ отрицателно въздействие върху предоставените права и подкопаващ тяхната жизнеспособност.

Конкретният начин за постигане на тези цели е оставен в дискрецията на държавите членки. Част от мерките по транспониране на Директива 2018/2001 е чл. 31 б, ал. 2 от ЗЕ. Не са наведени в исковата молба аргументи, че Директива 2018/2001 не е правилно транспонирана и че режимът на премии, както и възможността за преизчисляване ежегодно и допълнително по чл. 21, ал. 1, т. 8б и чл. 31 б, ал. 2 от ЗЕ не постига целите, заложиени в Директива 2018/2001.

Следователно, ищецът не би могъл да се позовава на вертикалния директен ефект по отношение на чл. 4, параграф 3 и чл. 6 параграф 1 и 2 от Директива 2018/2001, тъй като задълженията, произтичащи от тях са транспонирани надлежно в националното законодателство и целите, поставени от Директива 2018/2001 са постигнати. В този смисъл, съдът намира за неоснователно позоваването на достатъчно съществено нарушение на ПЕС, по арг. от чл. 2в, ал. 1 от ЗОДОВ.

В Решение по дело F. и др. C-6/90 и C-9/90, макар да уточнява, че в контекста на нормите на националното право държавата е длъжна да обезщети последиците от причинените вреди, СЕС идентифицира и определя условията, достатъчни за възникване на правото на лицата да получат обезщетение, право, основано пряко на правото на Общността (точка 41). Това обаче не трябва да се тълкува в смисъл, че наличието на тези условия е достатъчно за целите на обезщетението за всяко нарушение на общностното право, каквото и да е то. В случая F. става въпрос за ангажиране на отговорността на държавата за неизпълнение на задължение да въведе директива в националното право.

В конкретния случай, от нормите на чл. 4, параграф 3 и чл. 6, параграфи 1 и 2 от Директива 2018/2001 не се предоставят права на частно правни субекти. В настоящия случай така цитираните норми на чл. 4, параграф 3 и чл. 6, параграфи 1 и 2 не съдържат права с достатъчно определено съдържание. Член 4, параграф 3 посочва общи изисквания към държавата какви цели трябва да се постигнат - Схемите за подпомагане за електрическа енергия от възобновяеми източници трябва да бъдат устроени по такъв начин, че да се увеличи до максимум интегрирането на електрическата енергия от възобновяеми източници в електроенергийния пазар и да се гарантира, че производителите на електрическа енергия от възобновяеми източници реагират на ценови сигнали на пазара и максимизират своите пазарни приходи. По отношение на схемите за пряко ценово подпомагане, то се предоставя под формата на пазарна премия, която би могла да бъде, наред с другото, променлива или фиксирана. В исковата молба ищецът смесва приложението на националните норми и тези на директивата. За да се обоснове същественото нарушение на нормите на Директива 2018/2001, то следва да се разгледа дали именно те дават свобода на преценка на държавите членки как да постигнат заложените цели, а не каква свобода на преценка е заложиена в националните правила. Наличието или не на свобода на преценка при тях е въпрос относно спазването на националното право и не е относимо към ангажирането на отговорността на държавата за нарушение на директно приложима норма на Директива 2018/2001. Ето защо настоящият състав намира исковете на разглежданото основание за неоснователни.

По отношение на евентуално предявения иск. В случая не се установява първата от твърдените от ищеца предпоставки, а именно – незаконосъобразно „бездействие“.

В случая, с оглед изложените твърдения в исковата молба, следва да се приеме, че се претендира присъждане на обезщетение за вреди, настъпили от незаконосъобразно бездействие на административен орган, а именно – неизпълнение на задължението по чл.31б ал.2 /в сила от 13.10.2023г./ ЗЕ, съгласно която разпоредба КЕВР изменя определените премии, но не по-често от веднъж на 6 месеца, при условие че е налице съществено изменение между определената прогнозна пазарна цена за базов товар за този период спрямо постигнатата и прогнозната такава за оставащия срок от периода на организиран борсов пазар на електрическа енергия.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ (Доп. - ДВ, бр. 105 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г., изм. - ДВ, бр. 30 от 2006 г., в сила от 12.07.2006 г., доп. - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконовни нормативни актове.

Предвид изложените твърдения в исковата молба обаче настоящият състав намира, че следва да се направи извод, че ищецът е очаквал не осъществяване на „действие“ – т.е. фактически акт, а правен такъв– очаквал е постановяване на решение на КЕВР, с претендирано от него съдържание.

Същевременно обаче, по арг. от нормата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и за да се приеме, че е налице незаконосъобразен акт, както и предвид правната уредба на административните актове по чл. 21, ал. 1 АПК следва да се направи извод, че за да е налице очакваната от ищеца последица следва да е налице изразено „с бездействие волеизявление“. Това е т.нар. „мълчалив отказ, по арг. от [чл.58, ал.1 от АПК](#), предвиждащ че *Непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде актът*.

При всички случаи, с оглед и систематичното място на цитираната норма, изразеното „с бездействие волеизявление“ следва да се случи в рамките на административно производство, което по арг. от чл. 24 АПК следва да бъде инициирано, от посочените там субекти, сред които и „компетентния орган“

В случая, предвид изложените в исковата молба твърдения следва да се приеме, че се претендира присъждане на обезщетение за вреди, настъпили от незаконосъобразно „бездействие“ на административен орган, а именно – неизпълнение на твърдяно задължение по чл.31б ал.2 /в сила от 13.10.2023г./ ЗЕ, съгласно която разпоредба КЕВР е следвало да изменя определените премии, но не по-често от веднъж на 6 месеца, при посочените там условия.

Доколкото ищецът претендира, че ответникът е бил длъжен да издаде акт, с който да регулира по властнически начин посочените в чл. 31б, ал. 2 ЗЕ отношения, то според настоящия състав този акт, както и по арг. от нормата на чл. 31б, ал. 2 ЗЕ, следва да е административен такъв по смисъла на чл. 21 АПК. В случая това е така, доколкото се претендира, че е налице хипотезата на чл. 31б, ал. 2 ЗЕ, съгласно която е следвало да определи нови цени в рамките на 6.м. период.

Последното решение е решение № Ц-13/30.6.2023 г., а от друга страна – се претендира обезщетение считано от 1.7.2023 до 30.6.2024 г.

Ищецът претендира, че ответникът е следвало да постанови акт, по негова /на ответника/ инициатива, към определена дата – 1.1.2024 г., но не е постановяван такъв. Същевременно обаче, считано от тази дата, ищецът е имал правната възможност да оспори този акт. При мълчалив „отказ“, в случая – непроизнасяне, срокът за оспорването му тече от датата на който е следвало да бъде постановен този акт /31.12.2023 г./.

Към датата на предявяване на исковата молба– 18.10.2024 г. обаче, сроковете за оспорването му при

всички положения са изтекли, без да се установява, нито да се твърди ищецът да е извършил такова оспорване. Към тази дата са изтекли и сроковете за оспорване, дори и да се приеме, че ответникът е следвало да постанови по своя инициатива акт по чл. 31б, ал. 2 ЗЗ, за периода от 31.12.2023 г. до 30.6.2024 г., към която дата е постановено последващо решение за определяне на цени /така установеното по-горе/.

Ето защо настоящият състав намира, че не е налице една от кумулативно необходимите предпоставки за основателността на предявените искове, а именно – незаконосъобразен акт. Същевременно, този акт не може да бъде прогласен за такъв, в рамките на това производство предвид това, че са изтекли сроковете за неговото оспорване.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че исковете са неоснователни с оглед това, че липсва едно от кумулативно необходимите предпоставки за основателността им.

Предвид изхода на делото и своевременно отпрати искане, на ответника се дължи присъждане на разноски. На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ във вр.с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Така мотивиран и на основание чл.203 и сл. от АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ исковете на „Солар груп системс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Комисията за енергийно и водно регулиране, за заплащане на следните суми:

615 514,17 лева - пропуснати ползи, формирани като произведение на произведеното и продаденото от ищеца количество електрическа енергия по разликата между премията от 235,33 лв./МВтч, без ДДС и премията, която е следвало, а не е определена от КЕВР за периода 01.07.2023 г.- 30.06.2024 г. вследствие от нарушаване правото на Европейския съюз (ЕС) – чл.4, параграф 3 и чл.6, параграф 1 и 2 на Директива 2018/2001 на европейския парламент и на Съвета за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници

25167,64 лв. лихви за забава за периода 1.7.2024 г. -16.10.2024 г. както и законната лихва считано от датата на предявяване на исковата молба – 18.1.2024 г. до окончателното плащане на главницата. ;

ОТХВЪРЛЯ евентуално предявените искове на „Солар груп системс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Комисията за енергийно и водно регулиране за присъждане на обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи за периода 01.07.2023г.- 30.06.2024г. в размер на 615 514,17 лева лв. претендирана като обезщетение за вреди вследствие неиздаване на акт по чл. 31б, ал. 2 ЗЗ, ведно със законната лихва за забава, считано от 01.07.2024г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА „Солар груп системс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. (двеста лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

